

KUĆA NA SELU

Crveni crep nagnut nad stolećem,
ispod zidovi od blata i slame,
i drvene gredice,
ukrštene i tanke,
kao majčine ruke
koje drže svet.

JA, LOT

Video sam neveliku kuću,
stajala je čvrsto u plesnivoj jeseni
spremna da tamo ostane.
Učinilo mi se da su vrata bila odškrinuta,
ali mi nešto ne dade da uđem.
Sad vidim, to si bila ti,
kao stub nepomična zbog osvrtnja
u nesmotrenu prošlost.

RAZBOJNICI

Mesec se nadneo nad oblak
kao starac oslonjen na klupu u parku.
Ulazimo u njegovu zemlju
kao razbojnici:
gazeći njegove useve, otimajući blago
i halapljivo jedući ono što je ostalo
od njegovog zaborava.

NA KRATKOM PUTU DO PRODAVNICE

Na kratkom putu do prodavnice
samo nekoliko ljudi čeka zeleno svetlo.
Pogledi im se mimoilaze i rasipaju
duž ravnodušne ulice.
Ona pije lekove za umirenje i brine
što ćerka nije otišla u školu.
On nervozno prelazi ulicu
inateći se ženom i sopstvenim životom.
Samo devojka u vitkoj haljini
smeši se čitajući poruku na telefonu.
Njen osmeh kao Blagovest ozari jutro
i poželeh da ti pošaljem poruku
i zamislim kako se smešiš
dok te neko sa zavišću gleda.

STREPNJA

Jesen se prvo uvlači u kosti,
zaposeda peteljku i koren
odsecajući odstupnicu.
Pažljivo hodam kroz opalo lišće,
kao kroz tuđe blagoslove
rasute po mokrom trotoaru.

Čak i otpali list veruje u proleće,
ono što propada
zaslužuje da se nada.

KREDIT

Kosmička pravda stiže mrava
kad ga nehотиčno zgazih.
Ni on ni ja ne saznasmo uzrok,
ali količina greha raste
na mom računu kao kamata,
niska zbog sićušnosti mrava,
gomilajući se
na već velikoj osnovici.

REKAPITULACIJA

Sve više sahrana na koje idem.
Svet je dubok i dugo padamo u njega.
Sudbina, poodmaklih godina,
već pomalo umorna od smicalica,
postaje predvidiva
kao starost
ili kašnjenje voza iz Beograda.

DEMENCIJA

Svaki put kada odem
Izbrišem za sobom
Krevet, sto, police, knjige.
Svaki put kada dođem
Ponovo iscrtavam obrise
U koje ću vratiti
Ono što je preostalo od mene.

MUZEJ

Dvokolica iz bitke kod Kadeša,
mač iz Gaugamele i top iz Austerlica.
Tenk zaglibljen kod Kurska i
zgomilane naočare u sobi u Aušvicu,
okrugle kao mali prozori
potopljenih brodova kod Jitlanda.

Čovek sa kupljenom kartom,
izgubljen u prizorima, vraća vreme
u žurbi da ne zakasni na ukrcavanje
u Nojev kovčeg.

TRANSPORTERI

Zagajevski je san uporedio
sa trakom transportera koja te predaje
sledećem danu.
Svakodnevno odlazeći na posao
gledao sam beskonačnu traku transportera
sa ugljenim obrisima.
Ponekad ujutru trake su iznurene stajale
čekajući neki udaljeni red.
Nije bilo potmulog zujanja motora,
samo su ptice pevale,
iznenađene nenadanom tišinom.

Nečiji snovi su stajali zaglavljani,
nepredati sledećem danu,
a mi smo prolazili bez vere
u tuđa nadanja.